

1

Cairn Barrow, Schotland

Ze klommen de kale rotswand van Beinn Dearg op. Kilchurn, het grote jachthotel met zijn natuurstenen muren, verdween in de duisternis tot alleen de vriendelijke, warm gele gloed achter de ramen de nevelige lucht nog kleurde. Boven aangekomen bleven Judson Esterhazy en special agent Aloysius Pendergast staan. Ze knipten hun lantaarns uit en luisterden met gespitste oren. Het was vijf uur, en de zon gloorde aan de horizon: het burlen kon ieder moment beginnen.

Geen van beiden zei een woord. De wind fluisterde door het gras en streek met een klaaglijk geluid rond de gebarsten rotsen. Ze wachtten. Maar niets roerde zich.

‘Het is nog te vroeg,’ zei Esterhazy na een tijdje.

‘Misschien,’ fluisterde Pendergast.

Al wachtende zagen ze vaag, grauw licht naar de oostelijke horizon toe kruipen, waarin de verlaten pieken van het Grampiangebergte tegen de lucht afgetekend stonden en het landschap in een somber schijnsel werd gehuld. Langzaam, naarmate het lichter werd, begon het landschap rondom hen vorm aan te nemen. Het hotel, dat dienstdeed als luxe jachthut, lag ver beneden hen, met torentjes en kantelen vol vochtstrepen, omringd door een dicht en doodstil woud van pijnbomen.

Voor hen rees de granieten muur van Beinn Dearg zelf op, de top nog verscholen in de nevel. Er stroomde een beekje langs de bergflank, in een reeks watervalletjes op weg naar het donkere water van Loch Duin, honderden meters lager en amper zichtbaar in het vroege ochtendlicht. Rechts, een eind lager op de berg, begon het uitgestrekte gebied dat het Vuige Dras genoemd werd. Nevelslierten stegen op vanuit het veen en voerden een vage geur met zich mee van rotting en moe-

rasgas, vermengd met de weë lucht van bijna uitgebloeide heide.

Zwijgend hing Pendergast zijn geweer weer over zijn schouder en liep langs de hoogtelijn langzaam naar boven. Esterhazy volgde hem; zijn gezicht werd overschaduwd door de jachtpet die hij ophad, en je kon er niets op aflezen. Toen ze hoger kwamen, werd het Vuige Dras zichtbaar, de verraderlijke moerasgronden die zich uitstrekten tot aan de horizon, aan de westkant begrensd door het zwarte water van het enorme Inishmoeras.

Na een paar minuten bleef Pendergast met opgeheven hand staan.

‘Wat is er?’ vroeg Esterhazy.

Het antwoord kwam niet van Pendergast, maar in de vorm van een eigenaardig geluid dat vanuit een onzichtbare vallei opsteeg, iets onwerelds, dat je de haren ten berge deed rijzen: het burlen van een bronstig edelhert. Het geloei zwol aan en nam af; de echo kaatste tegen de bergwanden en gleed over de drasige heide als de troosteloze kreet van een verdoemde ziel. Er klonken woede en agressie in door: de mannetjesherten doolden over de velden en de venen en vochten op leven en dood om het bezit van een troep hindes.

Het burlen werd beantwoord door een tweede dier, dichterbij, dat het geluid vanaf de oever van het meer deed opborrelen, en vervolgens door een derde, ver weg in een bergplooï. Het landschap beefde onder het wijdverspreide geloei dat zich heren der verhief. De twee luisterden zijwend en prentten zich ieder geluid in: waar het vandaan kwam, het timbre, het volume.

Na verloop van tijd zei Esterhazy, zijn stem amper hoorbaar boven de wind uit: ‘Die in de vallei, dat is een monster.’

Geen reactie van Pendergast.

‘Daar moeten we achteraan, lijkt me.’

‘Die in het Dras,’ mompelde Pendergast, ‘is nog groter.’

Stilte. ‘Denk aan de regels. In het hotel willen ze niet dat je het moeras in gaat.’

Pendergast maakte met een bleke hand een wegwuivend gebaar. ‘Regels, daar heb ik lak aan. Jij niet?’

Esterhazy perste zijn lippen opeen en zweeg.

Terwijl ze stonden te wachten, lekte er plotseling een plens rood vanuit de grauwe dageraad de oostelijke hemel in en kroop het licht verder over het barre landschap van het Schotse Hoogland. In de diepte was het Dras nu niet meer dan een doolhof van zwarte poelen en linten modderwater, borrelende vennen en zacht klotsend drijfzand, verspreid tussen verraderlijke bergweiden en uitstekende rotspunten. Pendergast viste een verrekijkertje uit zijn zak, klapte het open en speurde het Dras af. Na een tijdje gaf hij de kijker aan Esterhazy. ‘Hij zit tussen de tweede en de derde rotspunt, driekwart kilometer van de rand af. In zijn eentje. Geen harem.’

Esterhazy tuurde gespannen door de lenzen. ‘Een twaalf-ender, zo te zien.’

‘Dertien,’ fluisterde Pendergast.

‘Die in het moeras is heel wat makkelijker te bereiken. Daar hebben we meer dekking. Volgens mij hebben we geen schijn van kans om die in het Dras te treffen. Hij ziet ons op kilometers afstand aankomen. Nog afgezien van de, eh... de risico’s van het terrein.’

‘We gaan er zo op af dat we vanuit de positie van het hert bekeken steeds achter die tweede rots blijven. We zitten van de wind af.’

‘Oké, maar het blijft daar verraderlijk terrein.’

Pendergast draaide zich naar Esterhazy om en keek een paar onbehaaglijke seconden lang in het nobele gezicht met het hoge voorhoofd. ‘Bang, Judson?’

Esterhazy was een ogenblik verbouwereerd en deed de opmerking toen met een gedwongen lachje af. ‘Natuurlijk niet. Ik denk alleen aan onze kans van slagen. Waarom zouden we tijd verdoen met een zinloze achtervolging door het complete moeras als er een even goed doelwit gewoon in de vallei staat?’

Zonder een woord te zeggen diepte Pendergast een munt van één pond uit zijn zak op. ‘Zeg het maar.’

‘Kop,’ zei Esterhazy met tegenzin.

Pendergast gooide de munt omhoog, ving hem op en klapte hem met gesloten hand op zijn mouw neer.

‘Munt. Ik heb het eerste schot.’

Pendergast ging voor, de flank van Beinn Dearg af. Er was geen pad: het terrein bestond uit rotsblokken, korte grashalmen, bloeiende weideplanten en korstmossen. Naarmate de nacht plaatsmaakte voor de ochtend werd de mist boven het moeras steeds dichter. De nevel wervelde rond de laaggelegen gebieden en borrelde tegen de heuveltjes en rotspunten op.

Zwijgend en zo onhoorbaar mogelijk slopen ze naar de rand van het Dras. Toen ze onder aan de Beinn een lage dalkom bereikten, een *corrie*, gebaarde Pendergast dat ze moesten wachten. Edelherten hebben een bijzonder scherpe reuk en het tweetal moest uiterst voorzichtig zijn om te voorkomen dat de prooi hen kon zien, horen of ruiken.

Pendergast kroop naar de rand van de corrie en gluurde naar buiten.

Het hert stond bijna een kilometer verderop en liep langzaam het Dras in. Alsof hij het sein daartoe had gekregen, hief hij zijn kop, snoof, en stiet nogmaals een oorverdovend burlen uit, dat tussen de rotsblokken echode voordat het wegstierf. Toen schudde hij zijn manen en ging weer staan snuffelen en grazen.

‘Grote god,’ fluisterde Esterhazy. ‘Wat een kolos.’

‘We moeten snel zijn,’ prevelde Pendergast. ‘Hij gaat dieper het moeras in.’

Onder de rand van de corrie liepen ze onzichtbaar voor het hert naar een rotspunt toe. Daar maakten ze een bocht en slopen in de beschutting van de heuvel op het dier af. De oever van het Dras was na de lange zomer opgedroogd en ze liepen snel en onhoorbaar verder. De zachte grasbulten deden dienst als stapstenen. Aan de lizijde van de heuvel hurkten ze neer. De wind stond nog steeds van hen af en ze hoorden het hert weer burlen: een teken dat hij hun aanwezigheid niet opgemerkt had. Pendergast huiverde; die laatste klanken leken angstig veel op het brullen van een leeuw. Hij gebaarde dat Esterhazy moest blijven zitten en kroop zelf naar de rand van de heuvel toe. Behoedzaam keek hij tussen een stel rotsblokken door.

Het hert stond zo’n duizend meter verderop, met zijn neus in de lucht. Hij bewoog zich rusteloos en schudde zijn manen.

Het gewei had geen bast meer, en glansde. Hij hief zijn kop en burlde nogmaals. Een dertien-ender: minstens twaalf meter gewei. Vreemd dat hij zo laat in de bronsttijd geen aanzienlijke harem had verzameld. Het leek wel of sommige mannetjesherten geboren eenzaten waren.

Ze zaten er nog te ver af voor een betrouwbaar schot. Een goed schot was niet genoeg; je mocht niet het risico nemen een dier van dit kaliber te verwonden. Het eerste schot moest doodelijk zijn.

Hij kroop terug naar de heuvel, waar Esterhazy zat.

‘Duizend meter – dat is te ver.’

‘Daar was ik al bang voor.’

‘Hij is nergens op bedacht,’ zei Pendergast. ‘Er wordt nooit gejaagd in het Vuige Dras, en dus is hij niet op zijn hoede. De wind staat van ons af en hij loopt van ons weg. Volgens mij kunnen we het erop wagen en achter hem aan gaan.’

Esterhazy schudde zijn hoofd. ‘Het ziet er daar verderop ver-raderlijk uit.’

Pendergast wees naar een stuk zand niet ver van hun schuilplaats, waar het spoor van het hert te zien was. ‘We gaan achter zijn spoor aan. Als iemand de weg door het moeras weet, is hij het wel.’

Esterhazy stak zijn hand uit. ‘Na jou.’

Ze namen hun geweer van de schouder en kropen achter de rots vandaan, in de richting van het hert. Het dier lette inderdaad niet goed op; hij stond geconcentreerd de lucht uit het noorden op te snuiven en besteedde weinig aandacht aan wat achter hem lag. Zijn gesnuffel en geburl overstemden de geluiden die ze maakten bij het sluipen.

Heel voorzichtig kropen ze verder, en telkens wanneer het dier aarzelde of omkeek bleven ze gehurkt zitten. Langzaam begonnen ze op hem in te lopen. Het hert trok langzaam dieper het moeras in, zo te zien in de richting van een geur die hij op-snoof. In volslagen stilte slopen ze achter hem aan, zonder een woord, één met de omgeving in hun Highland-camouflagekleding. Het spoor van het hert volgde bijna onzichtbare richeltjes vaste grond, die zich slingerden rond donkere waterplassen, trillende moerassen en graslandjes. Of het nu door het verra-

derlijke terrein kwam, of door de achtervolging, of waar dan ook door: er hing een spanning in de lucht die snel in intensiteit toenam. Geleidelijk aan raakten ze binnen schootsafstand: driehonderd meter.

Het hert bleef weer staan, draaide een kwartslag en snoof de lucht op. Met een bijna onzichtbaar handgebaar beduidde Pendergast dat ze moesten blijven zitten, en hij liet zich voorzichtig op de grond zakken. Op zijn buik liggend trok hij zijn H&H .300 voor zich, legde zijn oog tegen het vizier en richtte zorgvuldig. Esterhazy zat tien meter achter hem gehurkt, roerloos als een steen.

Pendergast tuurde door het vizier en richtte het kruis op een plek net vóór de schouder van het dier. Hij haalde adem en begon de trekker over te halen.

Op dat moment voelde hij kil staal tegen zijn achterhoofd drukken.

‘Sorry, ouwe jongen,’ zei Esterhazy. ‘Breng met één hand je geweer naar voren en leg het neer. Mooi langzaam.’

Pendergast legde het geweer op de grond.

‘En nu opstaan. Langzaam.’

Pendergast deed wat hem gezegd was.

Esterhazy liep achterwaarts weg en hield de FBI-agent met zijn jachtgeweer onder schot. Plotseling lachte hij; een schor geluid, dat over de velden weerkaatste. Vanuit zijn ooghoek zag Pendergast het hert schrikken en wegspringen, de nevel in.

‘Ik had gehoopt dat het niet zover had hoeven komen,’ zei Esterhazy. ‘Het is verdomme een drama dat je de zaak na al die jaren niet met rust kon laten.’

Pendergast zei niets.

‘Je zult je wel afvragen waar ik het in godsnaam over heb.’

‘Eerlijk gezegd niet,’ zei Pendergast met vlakke stem.

‘Ik ben degene naar wie je op zoek geweest bent: de onbekende in Project Aves. De naam die Charles Slade niet wilde noemen.’

Geen reactie.

‘Ik wil je best volledige tekst en uitleg geven, maar wat heeft dat voor zin? Het spijt me dat ik dit doen moet. Je beseft hopelijk dat het niets persoonlijks is.’

Nog steeds geen reactie.

‘Neem maar afscheid van het leven, broeder.’

Esterhazy hief het geweer, richtte, en haalde de trekker over.

2

Er klonk een matte klik door de vochtige lucht.

‘Jezus!’ zei Esterhazy met opeengeklemden kaken. Hij opende het magazijn, wierp de onbruikbare patroon uit en ramde een nieuwe op zijn plek.

Klik.

In een flits was Pendergast overeind gesprongen en had hij zijn eigen geweer opgeraapt en op Esterhazy gericht. ‘Dat was niet bepaald slim van je. Ik verdacht je al sinds die weinig subtiele brief waarin je vroeg wat voor vuurwapens ik zou meenemen. De munitie in jouw wapen doet het niet. En zo zijn we dan terug bij het begin: van de losse flodders die je in Helens geweer had geladen tot de losse flodders die nu in jouw wapen zitten.’

Esterhazy bleef de hendel overhalen en wierp met de ene hand de ene na de andere patroon naar buiten, terwijl hij met de andere in zijn weitas groef op zoek naar nieuwe munitie.

‘Hou daarmee op of ik schiet. En dan ga je er écht aan,’ zei Pendergast.

Esterhazy negeerde hem, wierp de laatste patroon uit en ramde een nieuwe in het magazijn. Met een ruk schoof hij de hendel op zijn plek.

‘Dan moet je het zelf weten. Hier. Voor Helen.’ Pendergast haalde de trekker over. Er klonk een doffe klap.

Meteen had Pendergast door wat er aan de hand was. Hij smeed zich op de grond en dook weg achter een rotsblok op het moment dat Esterhazy vuurde.

Het schot, met een goede kogel, ketste af op het rotsblok zodat de splinters in het rond vlogen. Pendergast rolde verder weg achter de rots, gooide zijn geweer weg en trok de Colt .32 die